

6. velikonočna nedelja – leto A

Jezus objubi Svetega Duha

»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas. Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam. Še malo in svet me ne bo več videl, vi pa me boste videli, ker jaz živim in živeli boste tudi vi. Tisti dan boste spoznali, da sem jaz v Očetu in vi v meni in jaz v vas. Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi; kdor pa me ljubi, tega bo ljubil moj Oče, in tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodel.« Jn 14,15-21

Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi ...

Jezus pravi: Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi! In če se bomo držali Njegovih zapovedi, bo Bog z nami in vse bo v redu, bi lahko poenostavili. Na kaj pomislimo najprej, ko slišimo o izpolnjevanju božjih zapovedih? Zdi se mi, da se najprej ustavimo pri desetih Božjih zapovedih, a najbrž v mislih začnemo pri prepovedih: ne ubijaj, ne kradi, ne nečistuj itd. Tudi naše spovedi se vrtijo okrog teh in se manj ustavljamo ob prvih treh. Katera je že prva? Veruj v enega Boga! In prva od šestih resnic je tej podobna: Da je Bog.

Pa se ustavimo pri teh dveh stavkih: Veruj v enega Boga! in resnici: Da je Bog. Kaj pa pomeni, da je Bog? Kako se to v našem življenju odraža? **Najprej se pokaže zelo jasno razmerje: Bog je Bog, mi smo samo ljudje!** Boste rekli, to nam je pa ja jasno. Pa vseeno nisem čisto prepričan. Se vam kdaj pojavi vprašanje, zakaj se je moralo nekaj zgoditi? Zakaj se je potrebno temu in onemu odpovedati, zakaj ta ali oni napor? Mar ni to ali ono krivica? Najbrž se o vsem tem sprašujemo, kar je najbolj logično. In kako si odgovarjamo? Moja mama me je učila vedno uporabnega odgovora, ki pa me je zelo jezil, in sicer se je glasil: Bog že ve! Ali uspemo to reči vedno, ko se dogajajo stvari, ki nam niti najmanj niso prijetne? Ali lahko vedno z zaupanjem rečemo: Bog že ve

Pravzaprav bi lahko izpolnjevanje prve zapovedi preverjali prav s to trditvijo: **Če lahko vedno rečem, Bog že ve, sem vzel prvo zapoved zares, sicer ne.** Le tako, da vedno rečem: Bog že ve, izražam svoje globoko strinjanje s prvo zapovedjo. Po prvi od desetih zapovedi se kaže, ali je Bog v našem življenju resnično Bog, mi pa smo le ljudje, njegovi otroci, ali pa smo mi Bogovi on pa izvajalec naših naročil.

A že naslednji korak v naši veri v Boga je prav tako izredno pomemben. **Verovati v Boga, za kristjana pomeni tudi, imeti živo predstavo o tem, kakšen je ta Bog.** Resnica, da je Bog, potegne za seboj tudi, kakšnega Boga nam je razodel njegov Sin? Sestavimo sliko našega Boga! Naš Bog je Bog:

- ki je dober in ljubeč kot najboljši Oče, ki sprejema izgubljene sinove in hčere in jim pripravlja gostijo,
- je dobri Oče, ki točno ve, kaj potrebujemo in ima v rokah vse naše življenje,
- je skrbni varuh, ki skrbi, da so nam celo lasje na glavi prešteti,
- je dobri Oče, ki po svojem Sinu umira za nas,
- je sočutni Oče, ki ostaja z nami po Duhu Tolažniku.

Nam je to resnično jasno, vedno ko smo v stiski? Zakaj se ustavljam pri tako preprostih stvareh, ki se zdijo popolnoma logične? Zato, ker se zdi, da prav na abecedo naše vere pozabljamo, potem pa se stvari zapletajo, težko sprejemamo življenje iz Božjih rok in protestiramo, ko se dogaja kaj težkega. A Bog resnično želi biti z nami. Tudi danes nam, kot svojim učencem nekdaj, govori: Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam! Tu je z nami in dobro ve, kaj potrebujemo. Ne bo nas zapustil sirot, če ga mi ne bomo zapustili. Torej moramo vzeti zares že prvo zapoved: Veruj v enega Boga.

Iz prve zapovedi izvira vse ostalo. Mogoče je naslednji najjasnejši znak ali hočemo ostajati z Bogom ali ne prav krščansko vrednotenje trpljenja, ki je izraženo v blagih. Če verujemo, da je Bog resnično Bog, potem mu moramo dati tudi v Jezusovem vodilu, ki ga nam zaupa v blagih, ko pravi: Blagor ubogim v duhu, blagor žalostnim, blagor krotkim, blagor lačnim in žejnim pravice. Ali znamo žalost sprejemati iz božjih rok? Se znamo v žalosti veseliti? Ali znamo v doživljanju svoje nemoči in uboštva ohranjati pogum? Ali znamo biti potrpežljivi v krotkosti, lakoti in žeji po pravičnosti?

Naše življenje v veri je lahko lepo le, če resnično zaupamo, da imajo tudi težke stvari globok smisel in da jih vodi Bog, ki nas neskončno ljubi. Vse težko je pravzaprav samo pot spoznavanja Božje veličine in približevanje Božji ljubezni, seveda če sprejmemo, da je Bog, resnično Bog in da je ta Bog ljubezen. Sicer protestiramo in se od Boga oddaljujemo.

Če povzamem, nas Jezus v poslavljanju od učencev naroča, naj ostanemo v Njegovi ljubezni. Da bi to zmogli, se moramo ustaviti pri zapovedih, med katerimi je prva: Da je Bog. Naj bo za nas Bog resnično Bog in se zavedajmo, da smo mi le ljudje. Naj bo Bog ljubeči oče, ob katerem radi živimo. V takšni pristni veri in zaupanju, bodo tudi žalost in nemoč, prostor doživljanja Božje bližine.